

РЕШЕНИЕ

№ 244

гр. Враца, 10.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВРАЦА, V ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в пу**чно заседание на двадесети октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Калин Тр. Тодоров

при участието на секретаря М.Т.К.
като разгледа докладваното от Калин Тр. Тодоров Гражданско дело № 20211420102207 по описа за 2021 година

Производството е по обективно и субективно съединени осъдителни иски за заплащане на подлежаща на възстановяване продажна цена на идеална част от недвижим имот, предмет на договор за покупко-продажба, с правна квалификация чл. 190, ал. 2, предл. 1 ЗЗД, и за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди, изразяващи се в направени деловодни разноси в съдебен процес за защита право на собственост с правна квалификация чл. 191, ал. 1 във вр. с чл. 190, ал. 2, чл. 79, ал. 1 ЗЗД, във вр. с чл. 82 ЗЗД.

В исковата молба ищецът В. Й. Д. от гр.Враца твърди, че на 10.09.2018г. с Нотариален акт № 73, том VII, рег. № 6624, дело № 932/2018г. на Ангел Василев - помощник нотариус по заместване при нотариус Венцислав Василев, е купил от ответниците Г. ЦВ. ХР. от гр.София и М. ЦВ. Г. от гр.Враца, недвижим имот с идентификатор 12259.1010.65.9, представляващ апартамент № *** в гр. ***** „*****”, **к ** за сумата 7100,00 лв. и владението върху имота му било предадено. Поддържа, че ответниците се легитимирали като собственици на апартамента при равни права по наследство и давност, чрез Нотариален акт. № 165, том VII, рег. № 6066, дело

№ 851/2018г. на нотариус с рег. № 338 - Венцислав Василев. Посочва, че няколко месеца по-късно получил искова молба от М.Г.Л., с която се искало предаване на 1/6 ид.ч. от закупения апартамент, което го изненадало, тъй като смятал, че ответниците са единствените собственици на имота; въз основа на подадената искова молба било образувано гр. д. № 4338/2019г. по описа на РС-Враца. Изтъква, че в съдебното производство по делото било установено, че ответниците са имали спор за правата върху апартамента с М.Г.Л. и вместо да уредят отношенията си с нея, са се снабдили с констативен нотариален акт и са продали имота на него. По същото дело е поискал привличането на ответниците като трета подпомагаща страна, но искането му било оставено без уважение. Твърди, че с Решение № 260160/28.10.2020г., постановено по гр. д. № 4338/2019г. по описа на РС-Враца, е осъден да предаде на М.Л. 1/6 ид. ч. от описания по-горе имот, както и да ѝ заплати деловодни разноси 660,00 лв. Посочва, че за воденето на делото направил и разходи за адвокатска защита 600,00 лв. и за изготвяне на съдебна експертиза 250,00 лв. Поддържа, че поради осъществената частична евикция за него възниква правото да иска от ответниците съответно намаляване с 1/6 на продажната цена на гореописания имот и обезщетение за претърпените от евикцията вреди. Моли съда, като установи изложеното, да постанови решение, с което да намали продажната цена по договор за покупко-продажба, обективизиран в Нотариален акт № 73, том VII, рег. № 6624, дело № 932/2018г. на Ангел Василев - помощник нотариус по заместване при нотариус Венцислав Василев, нотариус с рег. № 338 в Нотариалната камара на Репу**ка България със сумата 1183,33 лв., представляваща 1/6 от продажната цена по описания договор; да осъди Г. ЦВ. ХР., ЕГН:***** и М. ЦВ. Г., ЕГН:***** да му заплатят следните суми: 1183,33 лв., представляваща 1/6 ид.ч. от продажната цена на гореописания имот – сумата, с която следва да се намали продажната цена на имота, поради осъществената частична евикция, както и сумите, представляващи вреди от осъществената частична евикция, както следва: 660,00 лв., представляваща деловодните разноси по гр. д. № 4338/2019г. по описа на РС-Враца, която е осъден и платил на М.Л.; 600,00 лв., представляваща адвокатските разноси за процесуално представителство по гр. д. № 4338/2019г. по описа на РС-Враца, които е платил на адв. Е.Г.; 250,00 лв., представляваща депозит за изготвяне на съдебна експертиза по гр. д. № 4338/2019г. по описа на РС-Враца; законна лихва върху главницата от

датата на подаването на исковата молба до окончателното ѝ изплащане, както и направените в хода на делото съдебни разноси.

Ответниците Г. ЦВ. ХР. от гр.София и М. ЦВ. Г. от гр.Враца, в писмения отговор по делото и в съдебното заседание, чрез процесуалния си представител, оспорват предявеният иск като неоснователен. Твърдят, че са били собственици на процесния апартамент към момента на продажбата му и в това си качество са го продали на ищеца. Поддържат, че при извършване на сделката са действали добросъвестно и със съзнанието, че са единствени собственици на имота без претенции за собственост от трети лица, че никой по никакъв начин не е предявявал претенции към тях за делба на апартамента, поради което не следва да носят отговорност за последвалата частична евикция. Посочват, че М.Г.Л. е наследник единствено на дядо им и от 1998 г., когато той е починал, тя никога не се е интересувала и предявявала претенции към апартамента, че в него е живеела тяхната баба, за която са се грижили до смъртта ѝ през 2018 г. Освен това считат, че ищецът не е упражнил изцяло и правилно правото си на защита в гр. дело № 4338 по описа на ВРС за 2019 г. - не е ясно дали е правил искане за привличането им като трета подпомагаща страна, а в случай, че е направил такова и искането е било отхвърлено, то не е имало пречка да бъдат призовани като свидетели и да потвърдят факти и обстоятелства, които биха били от значение за отхвърляне на предявената против него претенция. Твърдят, че ако са били призовани, е щяло да се установи, че освен по давност жилището е било тяхно и по завещание, което макар и да не отговаря на изискванията на закона, установява каква е била действителната воля на завещателите. Изтъкват, че без да е разговарял с тях за изясняване на обстоятелствата, ищецът доброволно се е съгласил да изплаща определени като претенции от М.Г.Л., суми. На следващо място поддържат, че ищецът не е упражнил изцяло правото си да оспорва първоинстанционното решение, а се е съгласил с него и то не е подлагано на въззивна и касационна проверка. По този начин ищецът се е поставил в положение да предаде 1/6 идеална част от апартамента, въпреки възможността му да се защити ефективно. Наред с това, ищецът се е домогвал да доказва факти и обстоятелства и да събира доказателства, които не са били от значение за крайния изход на делото, но са довели до разноси, които сега се претендират - платен е депозит за изготвяне на заключение от вещо лице, целящо да установи стойността на извършени ремонти и подобрения, но не и

установяване на увеличената стойност на жилището, което е всъщност от значение за изхода на делото. На следващо място считат претенцията за направени от ищеца разноси по друго дело за недопустима, алтернативно - за неоснователна, тъй като не могат да бъдат отговорни за направени разноси по дело, по което не са участвали под никаква форма. Молят съда да отхвърли предявеният иск и да им присъди направените разноси по делото.

Съдът, като прецени събраните по делото писмени и гласни доказателства, както и тези по приложеното гр. д. № 4338/2019г. по описа на РС-Враца, намери за установено следното:

Установи се по делото, от представеното удостоверение за наследници изх. № 1501 от 10.07.2018г., издадено от община Враца, че Г.Ц.А. е починал на 28.04.1998г. и е оставил наследници по закон: М.С.А. – преживяла съпруга, починала на 20.05.2018г., М.Г.Л. – дъщеря, Г. ЦВ. ХР. и М. ЦВ. Г. – внуци, дъщери на неговия син Ц.Г.А., починал на **.11.1985г.

Установи се също, от представеното по делото удостоверение за наследници изх. № 8920 от 26.06.2018г., издадено от община Враца, че М.С.А. е починала на 20.05.2018г. и е оставила наследници по закон Г. ЦВ. ХР. и М. ЦВ. Г. – внуци, дъщери на нейния син Ц.Г.А., починал на **.11.1985г.

Установи се, че приживе двамата наследодатели М.С.А. и Г.Ц.А. са придобили недвижим имот, представляващ: самостоятелен обект в сграда с идентификатор 12259.1010.65.5.9, находящ се в гр.***** по кадастралната карта и кадастралните регистри, одобрени със Заповед № РД-18-43/16.09.2005г. на Изпълнителния директор на АК с адрес на имота: гр.***** ”*****”, ****, **, **, ап.**, с предназначение на самостоятелния обект: жилище, апартамент № **, състоящ се от една стая, кухня и сервизни помещения, брой нива на обекта: едно, с площ по документ 39,33 кв.м., заедно с прилежащите части: избено помещение /мазе №12/ с полезна площ 2.76 кв.м., както и 0.28% ид.части от общите части на сградата и съответни ид.части от правото на строеж върху мястото. Това е станало чрез договор за продажба на държавен недвижим имот по реда на НДИ, сключен на 08.04.1987г., с купувач М.С.А. и предвид презумпцията за съвместен принос по чл.19, ал.1 от СК от 1985г. /отм./ в обикновената дялова съсобственост след прекратяване на брака, поради настъпила смърт на единия

от съпрузите, двамата са притежавали равни права от по 1/2 ид.част.

Впоследствие, със съвместно саморъчно завещание от 23.10.1987 г. М.С.А. и Г.Ц.А. завещават притежавания от тях апартамент на адрес ж.к. "*****", ****, ***, ап.***, на внучките си Г.Ц. Г. и М. ЦВ. Г., родени на 23.06.1976г. в гр.Враца. Завещателите са посочили, че единственото, което искат е завещанието да влезе в сила след смъртта на единия от тях, но другият ще доживее старините си под техните грижи за доглеждане.

След смъртта на двамата наследодатели техните дъщери М. ЦВ. Г. и Г. ЦВ. ХР., се снабдили с Нотариален акт № 165, том VII, рег. № 6066, нот. дело № 851/2018г. на нотариус Венцислав Василев за собственост върху процесния недвижим имот по наследство и давностно владение, с който въз основа на обстоятелствена проверка били признати за собственици на целия имот.

На 10.09.2018г. с Нотариален акт за покупко-продажба № 73, том 8, рег. № 6624, дело № 932/2018г. на Ангел Василев - помощник нотариус по заместване при нотариус Венцислав Василев, с рег. № 338, ответниците Г. ЦВ. ХР. и М. ЦВ. Г. прехвърлили имота на ищеца В. Й. Д. за сумата 7100,00 лв. и владението върху имота му било предадено. В нотариалния акт е отразено, че при съставянето му е представен нотариален акт № 165, том VII, рег. № 6066, нот. дело № 851/2018г. на нотариус Венцислав Василев.

По приложеното гр. д. № 4338/2019г. по описа на РС-Враца, е представено копие от нотариално дело № 851/2018 на нотариус Венцислав Василев, а по настоящото дело е приложено копие от нотариално дело № 932/2018г. на Ангел Василев - помощник нотариус по заместване при нотариус Венцислав Василев.

Установи се също, че по предявен ревандикационен иск от М.Г.Л. против В. Й. Д. е било образувано гр. дело № 4338/2019 г. на РС-Враца, по което с Решение № 260160/28.10.2020г. е признато за установено спрямо В. Й. Д., че М.Г.Л. е собственик на 1/6 ид.част от самостоятелен обект в сграда с идентификатор 12259.1010.65.5.9, находящ се в гр.***** по кадастралната карта и кадастралните регистри, одобрени със Заповед № РД-18-43/16.09.2005г. на Изпълнителния директор на АК с адрес на имота: гр.*****", ****, ***, ***, ап.***, с предназначение на самостоятелния обект: жилище, апартамент № ***, състоящ се от една стая, кухня и сервизни помещения, брой нива на обекта: едно, с площ по документ

39,33 кв.м., заедно с прилежащите части: избено помещение /мазе №12/ с полезна площ 2.76 кв.м., както и 0.28% ид.части от общите части на сградата и съответни ид. части от правото на строеж върху мястото и е осъден ответника В. Й. Д. да ѝ предаде владението върху 1/6 ид.част от имота, както и да заплати на М.Г.Л. сумата 660.00 лева, направени по делото разноски.

В мотивите на съдебния акт е посочено, че ищцата М.Л. притежава 1/6 ид. част от право на собственост върху процесния имот на основание наследствено правоприемство от наследодателя ѝ Г.Ц.А. и че спорния по делото имот е признат по реда на обстоятелствена проверка с правно основание чл.587, ал.2 от ГПК за собственост на праводателите на ответника, които са внучки на общия им с ищцата наследодател Г.Ц.А. и в тяхна полза е издаден констативен нотариален акт № 165, том 7, рег. № 6066, нотариално дело № 851/2018г. на нотариус Венцислав Василев, легитимиращ ги за собственици на посоченото основание. Съдът е приел обаче, че условията за придобиване на съсобствения имот по давност от другите двама съсобственици /праводателите на ответника М.Г. и Г.Х./ не са налице – нито е осъществено владение с намерение да се свои цялата вещ, нито е налице промяна на намерението от държане на своята идеална част във владение на цялата вещ за себе си и че липсват ангажирани от страна на ответника доказателства за доказване на правопораждащия придобивното основание на праводателите му факт – изтекла в тяхна полза придобивна давност. С оглед на това съдът е приел, че последните не са придобили собствеността на целия процесен наследствен имот чрез упражнявано тяхно и/или присъединено от майка им б.ж. М.А. давностно владение.

По това дело ответникът В. Й. Д. в условията на евентуалност е направил възражение за признаване на извършени от него подобрения в имота и право на задържане на имота до заплащане на стойността им. В решението съдът е приел, че по делото не са събирани доказателства за увеличената стойност на имота вследствие извършените от ответника подобрения /към допуснатата СТЕ няма такава поставена от ответника задача/, поради което е отхвърлил възражението, доколкото ищцата не дължи стойност на подобренията, а увеличената стойност на имота, вследствие тяхното извършване.

Решението не е обжалвано и е влязло в сила.

По същото дело с отговора на исковата молба ответникът В. Й. Д. е направил искане за конституиране в качеството на трето лице – помагач на негова страна продавачите на имота Г. ЦВ. ХР. и М. ЦВ. Г., но същото е било отхвърлено от съда с определението по чл.140 от ГПК от 09.07.2020г.; двете лица не са били ангажирани и като свидетели по това дело.

По това дело ответникът В. Й. Д. е направил разноски от 600,00 лв., представляващи платено на адв. Е.Г. адвокатско възнаграждение за процесуално представителство /договор за правна защита и съдействие на л.53/ и 250,00 лв. за възнаграждение на вещото лице, изготвило съдебно-техническа и оценителна експертиза за определяне средната пазарна цена на претендираните от ответника подобрения /преводно нареждане на л.65/.

Всички представени от страните по настоящото дело документи са били приложени и приети като писмени доказателства и по гр. д. № 4338/2019г. по описа на РС-Враца.

С определението по чл.140 от ГПК, на основание чл.146, ал.1, т. 4 от ГПК, съдът е обявил на страните за безспорни и ненуждаещи се от доказване фактите, че на 10.09.2018г. между страните е бил сключен договор за покупко-продажба на недвижим имот, обективиран в Нот. акт № 73, том VII, рег. № 6624, дело № 932/2018г. на Ангел Василев - помощник нотариус по заместване при нотариус Венцислав Василев, а именно имот с идентификатор 12259.1010.65.9, представляващ апартамент № *** в гр. ***** „*****“, **к ** за сумата 7100,00 лв. и владението върху имота е било предадено на купувача, че с Решение № 260160/28.10.2020г., постановено по гр. д. № 4338/2019г. по описа на РС-Враца, ищецът е осъден да предаде на М.Л. 1/6 ид. ч. от описания по-горе имот, както и да ѝ заплати деловодни разноски от 660,00 лв., както и че по това дело ответниците не са били привлечени като трета подпомагаща страна и не са участвали като свидетели.

За установяване на обстоятелството, че ищецът В. Й. Д. не е упражнил изцяло и правилно правото си на защита в гр. дело № 4338/2019 г. на РС-Враца, по настоящото дело са събрани и гласни доказателства - показанията на свидетелите В.Х.Ч. и Е.Н.Н., ангажирани от ответниците.

Свидетелката В.Ч. твърди, че живее във Враца, че е била с Г. и М.А. в ***зки отношения и често са си гостували. Свидетелката установи, че Г. и М.А. са живеели в гарсонiera, която след тяхната смърт, по силата на

взаимно саморъчно написано от двамата завещание, е останала на ответниците Г. и М.. Преди смъртта на Г. и М. грижата за тях е полагала М.А., която е снаха на М.А. и майка на Г. и М.. От разпита на свидетелката се установи също, че М.Л. е дъщеря на Г. от друг брак, че след като майката на М. е починала, баба М. се оженила за Г.. Свидетелката твърди, че след смъртта на Г. А. често, 1-2 два пъти месечно, се събирали с М. в гарсониерата ѝ. М.Л. е била в Гърция и свидетелката я е виждала един-единствен път да идва в гарсониерата преди около 10 години. Според свидетелката след смъртта на М., Г. и М. си извадили нотариален акт за гарсониерата и я продали.

Свидетелката Е.Н. твърди, че се е запознала с Г. и М.А. след смъртта на сина им, преди около 30 години. Дватама имали апартамент в **** в ж.к. „*****“, в който живеели. Свидетелката установи, че до смъртта на Г. и М.А. за тях се е грижила М.А., а след като пораснали Г. и М., те поели грижите за двамата: посещавали ги почти всяка седмица, карали Г. по болници, тъй като бил болен, носели им храна, обгрижвали ги. Свидетелката твърди, че М. ѝ е показвала саморъчно написано завещание, в което те двамата с Г. изразявали желанието си да завещаят гарсониерата на Г. и М.. Свидетелката е виждала завещанието, когато Г. и М. били живи. Завещанието било съставено преди около 20-30 години. Свидетелката помни, че волята на двамата била да завещаят гарсониерата на Г. и М. и мисли, че те си пазели завещанието при тях. Свидетелката не е виждала никога М.Л., но е чувала за нея и знае, че са имали про**ми с нея. Свидетелката твърди, че след смъртта на М. апартамента преМ.л в собственост на Г. и М., които си извадили нотариален акт и го продали. Според свидетелката приживе на баба М. и дядо Г. никой не е имал претенции към имота.

Съдът кредитира показанията на двете свидетелки, тъй като същите са преки, непосредствени, логични и безпристрастни и са в унисон помежду си.

Спорни по делото са въпросите дали е имало достатъчно основание за отхвърляне на предявения против ищеца ревандикационен иск в производството по гр. дело № 4338 по описа на ВРС за 2019 г. и за дължимостта и размера на имуществените вреди, изразяващи се в направени от ищеца деловодни разноски в същото производство.

При така изложената фактическа обстановка съдът приема следното от

правната страна на спора:

Общ принцип в правото е, че никой не може да прехвърли права, които не притежава и всеки може да прехвърли само толкова права, колкото има. Когато е продадена чужда вещ, сделката няма вещнопрехвърлителен ефект по отношение на чуждите права, но продавачът отговаря, защото не е изпълнил задължението си да прехвърли собствеността върху купувача. В разпоредбите на чл. 188-191 ЗЗД са уредени задълженията на продавача по договор за покупко-продажба при конкуриращи права на трети лица върху вещта, предмет на договора. Според общото правило на чл. 188 ЗЗД продавачът отговаря, ако трети лице имат право на собственост или други права по отношение на вещта, които могат да се противопоставят на купувача, освен ако последният е знаел за това. В чл. 189 ЗЗД е уредена отговорността на продавача в хипотезите, в които продадената вещ принадлежи изцяло на трето лице, а според чл. 190, ал.1 ЗЗД, ако само част от продадената вещ принадлежи на трето лице или вещта е обременена с права на трето лице, купувачът може да поиска разваляне на продажбата по съдебен ред и обезщетение, когато според обстоятелствата следва да се приеме, че той не би сключил договора, ако знаеше това. Съгласно ал.2 на чл. 190 ЗЗД, ако купувачът не иска или не може да докаже основанието за разваляне на договора за покупко-продажба, то той може да претендира намаление на цената и обезщетение за вредите, а ако купувачът бъде съдебно отстранен, той може да иска от продавача още и стойността на плодовете, които е осъден да върне на третото лице, и заплащане на разноските по делото /чл.191, ал.1 ЗЗД/. Последните две посочени разпоредби са и правното основание на предявените от ищеца В. Й. Д. и поддържани в настоящето производство искове.

По иска с правно основание чл. 190, ал. 2, предл. 1 ЗЗД за намаляване на продажната цена на закупения имот със сумата 1183,33 лв. поради осъществената частична евикция и за заплащане на тази сума, представляваща 1/6 част от продажната цена на имота.

За да бъде уважен иска с правно основание чл. 190, ал. 2, предл. 1 ЗЗД ищецът следва да докаже: 1/ наличието на действително о**гационно правоотношение по договор за покупко-продажба на процесния недвижим имот; 2/ наличието на вещни права на трето лице върху част от прехвърления имот, които изключват правото на собственост на ищеца за тази част; 3/ нежеланието на купувача да развали договора, въпреки правата на третото лице; 4/ наличието на добросъвестност от негова страна (да не е знаел, че

предметът на договора принадлежи на трето лице).

От събраните по делото писмени доказателства се установи по безспорен начин, че между страните е сключен валиден договор за покупко-продажба, обективиран в Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 73, том 8, рег. № 6624, дело № 932/2018г. на Ангел Василев - помощник нотариус по заместване при нотариус Венцислав Василев, с рег.№ 338, по силата на който ответниците са прехвърлили на ищеца собствеността върху процесния имот.

На следващо място, по делото бе установено, че през 2019 г. е образувано гражданско дело по предявен от трето лице срещу настоящия ищец-купувач ревандикационен иск с правно основание чл.108 от ЗС. Пряка последица от това производство е установяването с влязло в сила съдебно решение, че 1/6 идеална част от продадения имот не принадлежи на ищеца, тъй като не е била собственост на праводателите му – ответниците по настоящото дело. Това обстоятелство не е могло да бъде известно на ищеца към момента на сключване на договора за покупко-продажба, поради което съдът приема, че В.Д. е бил добросъвестен купувач.

Ищецът-купувач не е изявил воля за разваляне на договора за покупко-продажба по съдебен ред, а от изложеното в исковата молба е видно, че желае запазване на договорната връзка с ответниците-продавачи за 5/6 идеални части и намаление на цената за останалата 1/6 идеална част, която е собственост на трето лице /М.Л./ по силата на влязлото в сила съдебно решение по ревандикационния иск.

Следователно налице са всички предпоставки за намаляване на продажната цена, за която ищецът е закупил процесния недвижим имот, на основание чл. 190, ал. 2, предл.1 ЗЗД.

По делото е безспорно установено, че евицираната част от процесния имот е 1/6 идеална част, поради което платената от ищеца – купувач цена в размер 7100.00 лева следва да бъде намалена с 1/6 или със сумата 1183,33 лв. Намалението на цената по чл. 190, ал. 2 ЗЗД се извършва с оглед уговорената от страните цена /в този смисъл Решение № 457/02.11.2011 г. по гр. д. № 498/2011 г., ВКС, IV г.о./.

С оглед изложеното, съдът приема, че претенцията на ищеца за намаляване на продажната цена на процесния имот е доказана и следва да се уважи като основателна, като се намали продажната цена по договор за покупко-продажба, обективиран в Нотариален акт № 73, том VII, рег. № 6624, дело № 932/2018г. на Ангел Василев - помощник нотариус по

заместване при нотариус Венцислав Василев, нотариус с рег. № 338 в Нотариалната камара на Република България със сумата 1183,33 лв., представляваща 1/6 от продажната цена по описания договор.

Ищецът е предявил и претенция за заплащане на сумата 1183,33 лв., представляваща 1/6 част от продажната цена на гореописания имот – сумата, с която следва да се намали продажната цена на имота, поради осъществената частична евикция.

Тази претенция съдът счита за неоснователна по следните съображения:

В Тълкувателно решение № 1 от 02.07.2021 г. на ВКС по т. д. № 1/2019 г., ОСГТК е прието, че договорът за прехвърляне на вещни права върху чужд недвижим имот /нито когато вещното право принадлежи изцяло на трето лице, нито когато част от вещта принадлежи на трето лице или вещта е обременена с права на трето лице, които са противопоставими на купувача/ не се разваля по право по силата на влязло в сила решение за съдебно отстранение срещу приобретателя на имота и иск по чл. 87, ал. 3 ЗЗД е допустим. В мотивите на решението е изтъкнато, че и след съдебното отстранение за купувача остава възможността да преустанови действието на договора, за да може да си върне платената цена и другите разноси, направени във връзка със сключения договор. Той има интерес да предяви иск за връщане на цената на отпаднало основание и затова купувачът може да развали договора по реда на чл. 87, ал. 3 ЗЗД.

В настоящия случай, чрез съдебното решение постановено по гр. дело № 4338 по описа на ВРС за 2019 г. купувачът-ответник е отстранен /евинциран/ от 1/6 идеална част от купения от него имот. С оглед приетото в Тълкувателното решение, с влизането в сила на решението за съдебното отстранение договорът за продажба не е развален по право по отношение на процесната 1/6 идеална част от имота. Също така ищецът не е поискал неговото разваляне по съдебен ред на основание чл.190, ал.1 предл. 1 ЗЗД, както бе установено по-горе.

Тъй като намалението на цената е предвидено алтернативно с развалянето на договора, в съответствие с принципа на диспозитивното начало в гражданския процес от волята на ищеца зависи да прецени от какъв вид и в какъв обем защита на засегнатото си материално право има нужда при възникналия правен спор. В правната доктрина и в съдебната практика няма колебание, че право на евицираният купувач е да прецени с оглед

неизпълнението на договора от продавача как да уреди правата си - като развали договора или при запазване на о**гационната връзка при очертаната рамка от разпоредбата на чл. 190, ал. 1 и ал. 2 ЗЗД. В този смисъл е Определение № 573 от 10.07.2018 г. на ВКС по гр. д. № 4014/2017 г., III г. о., ГК.

След като договорът не е развален и не е поискано неговото разваляне в процеса, не е възможно да се постанови връщане на сумата, с която се намалява продажната цена на имота, поради осъществената частична евикция. Връщане на даденото по договора за продажба ищецът би могъл да претендира само в случай на разваляне на договора, но не и чрез намаляване на цената, което разрешение е в съответствие с установената съдебна практика. Намаляване на цената по договора за продажба не може да се иска чрез връщане на паричните престации, дадени от евинцирания, тъй като връщането на даденото по договора е възможно само на отпаднало основание, т. е. при развален договор. Претенцията за последиците от евикцията не съдържа в себе си имплицитно искане за разваляне на договора, когато последният е с предмет недвижим имот. За да развали договора за продажба евинцираният купувач има възможност да използва правното средство, уредено в общата част – иска по чл. 87, ал. 3 ЗЗД – иска за разваляне на двустранен договор поради неизпълнение. Това е така, тъй като неизпълнението на двустранен договор, какъвто е договорът за продажба, не погасява задълженията по него. Кредиторът може да иска изпълнение или да развали договора. Законът изисква изрично договори с предмет вещни права върху недвижими имоти, да се развалят само по съдебен ред.

Ето защо, не може да бъде предявен иск за връщане цената на вещта по договор за покупко-продажба на недвижим имот, поради осъществена евикция, без да бъде предявен иск по чл. 87, ал. 3 ЗЗД за разваляне на същия този договор.

С оглед на изложеното претенцията на ищеца за заплащане на сумата 1183,33 лв., представляваща 1/6 част от продажната цена на гореописания имот – сумата, с която е намалена продажната цена на имота, поради осъществената частична евикция, е неоснователна и следва да се отхвърли.

По иска с правно основание чл. 191, ал. 1 във вр. с чл. 190, ал. 2, чл. 79, ал. 1 ЗЗД, във вр. с чл. 82 ЗЗД за обезщетение за претърпени вреди от осъществената частична евикция:

При съдебна евикция – реализирана или евентуална, е налице неточно изпълнение на задължението да се прехвърли правото на собственост, което при частична евикция поражда освен правото на купувача да иска намаление на цената, и отговорност за продавача да обезщети купувача за вредите - чл. 190, ал. 2 ЗЗД. Обезщетението за вреди, извън посочените в чл. 189, ал.1 ЗЗД, съгласно същата разпоредба се определя по общите правила за неизпълнение на задължението, като според чл. 82 ЗЗД обхваща претърпяната загуба и пропуснатата полза, пряка и непосредствена последица от неизпълнението.

Съгласно чл. 191, ал. 1, предл. второ ЗЗД, ако купувачът бъде съдебно отстранен, той може да иска от продавача и заплащане на разноските по делото, което е водено срещу него за евикция. При частична евикция купувачът също има право на разноските за съдебното отстранение.

По иска с правно основание чл. 191, ал. 1 във вр. с чл. 190, ал. 2, чл. 79, ал. 1 ЗЗД, във вр. с чл. 82 ЗЗД ищецът следва да докаже: 1/ наличието на действително о**гационно правоотношение по договор за покупко-продажба на процесния недвижим имот; 2/ неизпълнение на договорно задължение от страна на ответниците да прехвърлят собствеността върху недвижимия имот в пълен обем; 3/ съдебно отстранение на ищеца от идеална част от имота в резултат на производство по предявен ревандикационен иск от трето лице-съсобственик на имота; 4/ настъпването на имуществени вреди, изразяващи се в направени деловодни разноски в съдебен процес за защита право на собственост и 5/ причинна връзка между виновното неизпълнение на договорното задължение и настъпването на вредоносен резултат.

Ответниците носят доказателствената тежест да докажат твърденията си, че в производството по гр. дело № 4338 по описа на ВРС за 2019 г. ищецът е направил разноски, които не са били необходими.

Първите три предпоставки на иска са установени, като мотивите за това съдът е изложил по-горе по иска с правно основание чл. 190, ал. 2, предл. 1 ЗЗД за намаляване на продажната цена на закупения имот.

В конкретния случай претенциите на ищеца са за деловодните разноски, които е направил по гр. д. № 4338/2019г. по описа на РС-Враца за защита на правото на собственост, както следва: за сумата 660,00 лв., която е осъден и твърди, че е платил на М.Л.; за сумата 600,00 лв., представляваща адвокатските разноски за процесуално представителство, които е платил на адв. Е.Г. и за сумата 250,00 лв., представляваща депозит за изготвяне на съдебна експертиза.

С оглед изложените по-горе съображения, съдебните разноски, направени по това дело, образувано по предявен от трето лице ревандикационен иск по чл.108 от ЗС против ищеца, се обхващат от

отговорността на продавачите за вреди, тъй като са пряка и предвидима последица от неизпълнението на задължението им да прехвърлят правото на собственост.

Първата от тези претенции - за сумата 660,00 лв., не е доказана по основание и размер. Действително, със съдебното решение по цитираното гражданско дело В.Д. е осъден да заплати на М.Л. сумата 660,00 лв. направени по делото разноски, но по настоящото дело ищецът не е ангажирал доказателства, от които да се установи, че реално е заплатил тази сума на М.Л., т.е. ищецът не е доказал настъпването на имуществена вреда в неговия патримониум.

Основателна и доказана по размер е претенцията на ищеца за заплащане на сторените от него разноски за адвокатско възнаграждение за процесуално представителство по гр. д. № 4338/2019г. по описа на РС-Враца в размер на 600, 00 лв. От приложените на л.53 по това дело договор за правна защита и съдействие и пълномощно, е видно, че ищецът е бил представляван от пълномощник адв. Е.Г. в производството по делото, както и че е договорено адвокатско възнаграждение в размер 600, 00 лв., като е посочено, че сумата е заплатена изцяло. Следователно ищецът доказва настъпването на имуществена вреда в неговия патримониум в размер 600, 00 лв.

Неоснователна е и третата претенция - за сумата 250,00 лв., представляваща депозит за изготвяне на съдебна експертиза, поради липсата на причинна връзка между виновното неизпълнение на договорното задължение и настъпването на вредоносен резултат.

От приложеното на л.65 по гр. дело № 4338/2019 г. по описа на РС-Враца преводно нареждане е видно, че ищецът е внесъл по сметката на РС-Враца сумата 250,00 лв. депозит за възнаграждение на вещо лице за изготвяне на заключение по назначената съдебно-техническа и оценителна експертиза за определяне средната пазарна цена на претендирани от него подобрения в имота. С решението съдът е отхвърлил възражението, с което са претендирани тези подобрения, поради недоказаност на увеличаване на стойността на имота вследствие на извършване на същите, като е посочил, че към допуснатата СТЕ няма такава поставена от ответника задача. Следователно, по вина на ответника в това производство са направени разноски за събиране на доказателства, които са се оказали негодни да докажат възражението му. Поради това тези разноски не следва да бъдат възлагани в тежест на ответниците в настоящото производство

В обобщение на изложеното, настоящият съдебен състав приема, че предявеният иск с правно основание чл. 191, ал. 1 във вр. с чл. 190, ал. 2, чл.

79, ал. 1 ЗЗД, във вр. с чл. 82 ЗЗД за присъждане на обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в направени съдебни разноски по воден иск с правно основание чл. 108 ЗС по гр. дело № 4338/2019 г. по описа на РС-Враца, се явява доказан за сумата 600,00 лв., представляваща адвокатските разноски за процесуално представителство, които е платил ищеца на адв. Е.Г. и в този размер следва да се уважи като основателен, а за сумата 660,00 лв., която ищецът е осъден да плати на М.Л. като разноски по делото и за сумата 250,00 лв., представляваща депозит за изготвяне на съдебна експертиза, искът не е доказан и следва да се отхвърли, като неоснователен. Присъдената сума се дължи ведно със законна лихва от датата на подаването на исковата молба – 11.06.2021г., до окончателното ѝ изплащане, както е поискано с исковата молба.

По възражението на ответниците по чл. 191, ал. 2 ЗЗД за неправилно воден процес от ищеца в гр. дело № 4338/2019 г. по описа на РС-Враца:

Съгласно чл. 191, ал. 2 от ЗЗД продавачът не отговаря за съдебното отстранение, ако не е бил привлечен в делото и ако докаже, че е имало достатъчно основание за отхвърляне на иска.

Разпоредбата изключва отговорността на продавача за съдебното отстранение на купувача на чужда вещ при наличието на две кумулативно дадени предпоставки: продавачът да не е участвал като страна в процеса по съдебната евикция и незаявяване по това дело на основания, които биха могли да доведат до отхвърляне на иска.

По това възражение в тежест на ответниците бе да докажат, че ищецът не е упражнил изцяло и правилно правото си на защита в гр. дело № 4338 по описа на ВРС за 2019 г. и че е имало достатъчно основание за отхвърляне на предявената против него претенция, т.е. че са били изключителни собственици на процесния апартамент към момента на продажбата му на ищеца.

В случая ответниците не ангажираха доказателства, въз основа на които да се направи несъмнен извод, че съдебната евикция е била реализирана, поради това, че делото е било зле водено и че са налице обстоятелства, които ако биха били установени искът за съдебно евинциране би бил отхвърлен.

Установи се по делото и е безспорно, че ответниците, като продавачи, не са били привлечени в процеса по ревандикационния иск срещу купувача В.Д. и не са участвали в производството по гр. дело № 4338/2019 г. по описа на РС-Враца, с което е изпълнено едно от изискванията на чл. 191, ал.2 от ЗЗД.

След като ответниците не са били привлечени като участници в това производство, силата на пресъдено нещо на постановеното по делото съдебно решение не се разпростира спрямо тях, нито пък същите са обвързани от мотивите на решението. Следователно, въпросът за правото на собственост на

ответниците върху 1/6 идеална част от процесния имот, предмет на нотариален акт за покупко-продажба № 73, том 8, рег. № 6624, дело № 932/2018г. на Ангел Василев - помощник нотариус по заместване при нотариус Венцислав Василев, подлежи на разглеждане по същество между страните по настоящето дело.

В отговора на исковата молба ответниците твърдят, че са се легитимирали като изключителни собственици на апартамента при продажбата му с представените към исковата молба нотариални актове, позовават се на придобивна давност и изтъкват, че са придобили жилището и по завещание, което макар и да не отговаря на изискванията на закона, установява каква е била действителната воля на завещателите. За доказване на твърденията си ответниците се позовават на саморъчното завещание на наследодателите им, копия от което са представени и по двете дела, и са ангажирали свидетелски показания по настоящето дело.

Въведеното от ответниците и вписано в Нотариален акт № 165, том VII, рег. № 6066, нот. дело № 851/2018г. на нотариус Венцислав Василев придобивно основание, което ги легитимира като собственици на целия имот – придобивна давност, е било включено в предмета на делото и обсъдено от съда, разгледал ревандикационния иск в Решение № 260160/28.10.2020г. по гр. дело № 4338/2019 г. на РС-Враца. Въз основа на представените по това дело писмени доказателства и ангажираните свидетелски показания съдът е приел, че условията за придобиване на съсобствения имот по давност от М.Г. и Г.Х. не са били налице – нито е осъществено владение с намерение да се свои цялата вещ, нито е налице промяна на намерението от държане на своята идеална част във владение на цялата вещ за себе си и че липсват ангажирани от страна на В.Д. доказателства за доказване на правопораждащия придобивното основание на праводателите му факт – изтекла в тяхна полза придобивна давност. С оглед на това съдът е приел, че последните не са придобили собствеността на целия процесен наследствен имот чрез упражнявано тяхно и/или присъединено от майка им б.ж. М.А. давностно владение.

Ангажираните по настоящето дело свидетелски показания не установяват нещо различно и поради това не биха могли да повлияят в обратен смисъл извода за неоснователност на възражението за придобиване на право на собственост по давностно владение, направено от В.Д. в процеса по иска по чл. 108 ЗС.

От показанията на разпитаните свидетели не се установи, след смъртта на Г.Ц.А. съпругата му М.С.А. да е от**снала владението на М.Г.Л.. Не се установи М.А. да е извършила каквито и да било действия, с които да е дала ясна индикация на М.Л., че тя владее целия имот за себе си и отрича владението на М.Л.. Показанията на свидетелките, че двамата наследодатели

приживе изразявали желанието си да завещаят гарсонията на внучките си Г. и М., за което били написали саморъчно завещание, както и тези на свидетелката В.Ч., че М.Л. е била в Гърция и свидетелката я е виждала един-единствен път да идва в гарсонията преди около 10 години и на свидетелката Е.Н., че не е виждала никога М.Л., но знае, че ответниците са имали про**ми с нея и че приживе на наследодателите никой не е имал претенции към имота, не установяват намерение за своеене на притежаваната от М.Л. идеална част от имота, нито пък такова намерение /в случай, че го е имало/ да е било противопоставено на последната или да е доведено до знанието ѝ.

От събраните по делото доказателства не се установи двете ответници да са придобили процесния имот по давност, тъй като от снабдяването им с нотариален акт по обстоятелствена проверка през 2018г. до продажбата на имота на ищеца не е изтекъл предвидения в чл. 79, ал. 1 от ЗС срок. Също така двете ответници не са присъединили владението на имота на своята наследодателка М. А.а към своето, тъй като не се установи наследодателката да е завладяла притежаваната от М.Л. идеална част от имота.

Поради изложеното и настоящия състав приема, че не е налице изискването се в нормата на чл.79 ал.1 от ЗС постоянно, непрекъснато, необезпокоявано, явно и несъмнено владение на притежаваната от М.Л. идеална част от имота от страна на наследодателката М. А.а и от ответниците с явно изразена и манифестирана воля от тяхна страна да се държи същата като своя собствена в десет годишния давностен срок преди снабдяването на последните с констативния нотариален акт за собственост, поради което доказателствената сила на Нотариален акт № 165, том VII, рег. № 6066, нот. дело № 851/2018г. на нотариус Венцислав Василев е разколебана.

Другото въведено в настоящия процес от ответниците придобивно основание, което ги легитимира като собственици на целия имот – по силата на саморъчно завещание, не е било обсъдено от съда, разгледал ревандикационния иск в решението по гр. дело № 4338/2019 г. на РС-Враца, макар завещанието да е представено с преписката по нотариално дело № 851/2018г. на нотариус Венцислав Василев и да е оспорено от ищцата М.Л. след приемането му като доказателство в проведеното на 09.10.2020г. съдебно заседание, видно от протокола на л.96 по това дело.

Видно от самото саморъчно завещание, същото е съставено съвместно от М.С.А. и Г.Ц.А. като двамата завещават притежавания от тях апартамент на адрес ж.к. ”*****”, ****, ***, ап.***, на внучките си Г.Ц. Г. и М. ЦВ. Г., родени на 23.06.1976г. в гр.Враца. Завещателите са посочили, че единственото, което искат е завещанието да влезе в сила след смъртта на

единия от тях, но другият ще доживее старините си под техните грижи за доглеждане. Завещанието носи подписите на двамата завещатели. В същото са отразени две дати: в началото му - 22.10.1987 г., а в края - 23.10.1987 г.

При тези фактически данни съдът намира, че двете ответници не са могли да станат изключителни собственици на процесния апартамент въз основа на това саморъчно завещание, тъй като завещанието не е породило правно действие.

Завещанието е едностранен акт, с който завещателят се разпорежда с имуществото за след смъртта си, както в полза на лице, което е негов наследник по закон, така и в полза на лице, което не е призовано към наследяване. В чл. 15 ЗН е вписана забрана на две или повече лица да завещават с един и същ акт както в полза едно на друго, така и в полза на трети лица. Завещание съставено в нарушение на тази забрана е нищожно поради противоречие със закона (чл. 26, ал. 1, предл. първо от ЗЗД). Това произтича от правната характеристика на завещанието като едностранен акт. В случая в един акт са изразили последната си обща воля две лица в полза на трети лица – ответниците, поради което завещанието е нищожно и не е породило правно действие.

На следващо място, съдът намира, че завещанието е недействително като противоречащо на закона - чл.42, б. “в” ЗН. Завещателите М.А. и Г. А. са мотивирали волята си да завещаят процесния апартамент на внучките си Г. Г. и М.Г. с желанието след смъртта на единия от тях, другият да бъде догледан от внучките му, като изрично са отразили това в завещателното разпореждане. Завещанието е безвъзмездна сделка, а с включването на клауза за доглеждане, процесното завещание е загубило безвъзмездния си характер. С възложените на ответниците задължения да гледат и издържат преживелия завещател, по съществото си този акт съдържа клаузи на алеаторен договор, който пък, като двустранна сделка, не може да бъде о**чен във формата на завещание. Действително разпоредбата на чл. 17, ал. 1 от ЗН допуска завещание под условие или тежест. Но те - както условието, така и тежестта, трябва да се изпълнят след смъртта на завещателя, а не приживе. Налице са условията на чл.42, б. “в” ЗН, при които завещанието е нищожно. В тази насока е и съдебната практика - Р № 438 от 19.05.1999 г. на ВКС по гр. д. № 110/99 г., I г. о. и Р № 1194 от 30.VII.1984 г. по гр. д. № 483/84 г., I г. о.

Съдът не споделя доводите на ответниците, изложени в писмената им защита, че след като не е открито производство по реда на чл.26 от ЗЗД или

чл.42 от ЗН, саморъчното завещание е действително до неговата отмяна по съдебен ред или признаването му за нищожно по реда на чл.26 от ЗЗД и следва да се зачете при постановяване на решението относно собствеността на процесният имот. Саморъчното завещание е частен диспозитивен документ, материализиращ изявления, които нямат свидетелстващо значение, т.е. същото не разполага с т.нар. “материална доказателствена сила” и не е необходимо да се открива производство по чл.193 ГПК, нито пък някакво друго производство, за да се установи неговата нищожност. Нормите, уреждащи нищожността на сделките, са от императивен характер, за приложението им съдът следи служебно и е длъжен да провери действителността на сделките от гледна точка на формалните изисквания за нищожност – форма и предмет.

С оглед на изложеното съдът намира, че представеното по делото завещателно разпореждане е абсолютно недействително и като такова не е могло да породи и не е породило желаните от съставителите му правни последици – да прехвърли собствеността на процесния апартамент след тяхната смърт на ответниците Г. Г. и М.Г..

От изложеното настоящата инстанция приема за установено, че ответниците Г. Г. и М.Г. не са придобили на основание давностно владение и/или по завещание наследствената 1/6 идеална част на М.Л. от процесния апартамент. Поради това е неоснователно направеното от тях възражение по чл. 191, ал. 2 от ЗЗД за зле воден процес от страна на ищеца В.Д. по отношение на действителния собственик на тази идеална част М.Л.. С други думи не е съществувало основание за отхвърляне на предявения от М.Л. срещу ищеца по настоящето дело ревандикационен иск за собственост на тази идеална част от апартамента, предмет на гр. дело № 4338/2019 година по описа на ВРС. Предвид на това ответниците не следва да бъдат освободени от отговорност за съдебното отстранение на ищеца.

По разноските

С оглед изхода на делото всяка от страните има право на разноски.

На основание чл. 78, ал. 1 от ГПК ответниците дължат на ищеца направените по делото разноски за адвокатско възнаграждение, съгласно приложения списък по чл.80 ГПК, по съразмерност в размер 210, 52 лева, от общо заплатено 450 лева.

На основание чл. 78, ал. 3 от ГПК ответниците също имат право на

разноски съразмерно с отхвърлената част от исковете, поради което ищецът им дължи сумата 335, 55 лева за адвокатско възнаграждение, от общо претендирано 630, 53 лева. Видно от приложения на л.53 по делото договор за правна защита и съдействие, ответниците не са заплатили адвокатски хонорар на процесуалния си представител адв. М.Г., тъй като защитата е осъществена при условията на чл. 38, ал. 1, т.3 от Закона за адвокатурата, поради което на основание чл. 38, ал. 2 ЗА и чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, ищецът следва да бъде осъден да заплати на адв. М.Г. посочената сума за адвокатски хонорар.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

НАМАЛЯВА продажната цена на недвижим имот, представляващ: самостоятелен обект в сграда с идентификатор 12259.1010.65.5.9, находящ се в гр.***** по кадастралната карта и кадастралните регистри, одобрени със Заповед № РД-18-43/16.09.2005г. на Изпълнителния директор на АК с адрес на имота: гр.***** "*****", ****, ***, ***, ап.***, с предназначение на самостоятелния обект: жилище, апартамент № ***, състоящ се от една стая, кухня и сервизни помещения, брой нива на обекта: едно, с площ по документ 39,33 кв.м., заедно с прилежащите части: избено помещение /мазе №12/ с полезна площ 2.76 кв.м., както и 0.28% ид.части от общите части на сградата и съответни ид.части от правото на строеж върху мястото, по договор за покупко-продажба, обективиран в Нотариален акт № 73, том VII, рег. № 6624, дело № 932/2018г. на Ангел Василев - помощник нотариус по заместване при нотариус Венцислав Василев, нотариус с рег. № 338 в Нотариалната камара на Репу**ка България, с който Г. ЦВ. ХР., ЕГН: *****, с постоянен адрес: гр. ***** и М. ЦВ. Г., ЕГН: *****, с адрес: гр. ***** са продали имота на В. Й. Д., ЕГН: *****, с адрес: гр. *****, за сумата 7100,00 лв., със сумата 1183,33 лв., представляваща 1/6 част от продажната цена по описания договор.

ОТХВЪРЛЯ претенцията на В. Й. Д., ЕГН: *****, с адрес: гр. *****, срещу Г. ЦВ. ХР., ЕГН: *****, с постоянен адрес: гр. ***** и М. ЦВ. Г., ЕГН: *****, с адрес: гр. *****, за заплащане на сумата 1183,33 лв., представляваща 1/6 част от продажната цена на гореописания имот – сумата, с която е намалена продажната цена на имота, поради осъществената частична евикция, като неоснователна.

ОСЪЖДА Г. ЦВ. ХР., ЕГН: *****, с постоянен адрес: гр. ***** и М. ЦВ. Г., ЕГН: *****, с адрес: гр. ***** ДА

ЗАПЛАТЯТ на В. Й. Д., ЕГН: *****, с адрес: гр. *****, на основание чл. 191, ал. 1, предл. 2 ЗЗД, сумата 600,00 лева, представляваща обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в направени разноси за адвокатско възнаграждение в съдебен процес по гр.д. № 4338/2019 г. по описа на РС-Враца, ведно със законна лихва върху сумата от датата на подаването на исковата молба – 11.06.2021г., до окончателното ѝ изплащане, както и направените по настоящото делото разноси за адвокатско възнаграждение, по съразмерност в размер 210, 52 лева.

ОТХВЪРЛЯ претенцията на В. Й. Д., ЕГН: *****, с адрес: гр. *****, срещу Г. ЦВ. ХР., ЕГН: *****, с постоянен адрес: гр. ***** и М. ЦВ. Г., ЕГН: *****, с адрес: гр. *****, на основание чл. 191, ал. 1, предл. 2 ЗЗД, за заплащане на сумата 660,00 лв., която В. Й. Д. е осъден да плати на М.Г.Л., ЕГН *****, като разноси по гр.д. № 4338/2019 г. по описа на РС-Враца и за заплащане на сумата 250,00 лв., представляваща депозит за изготвяне на съдебна експертиза по това дело, като неоснователна.

ОСЪЖДА В. Й. Д., ЕГН: *****, с адрес: гр. *****, ДА ЗАПЛАТИ на адв. М.П. Г., вписана в АК-Враца, с адрес на упражняване на дейността гр. *****, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, във вр. с чл. 38, ал. 2 от ЗА сумата 335, 55 лв. адвокатско възнаграждение.

Решението може да се обжалва пред Окръжен съд - Враца в двуседмичен срок от връчване на препис от него на страните.

Съдия при Районен съд – Враца: _____